

vedkommende kan siges i sit tidligere Liv at have vist Uordentlighed og Ødselhed. En saadan Undersøgelse er i og for sig særlig ødiøs, men den er ogsaa efter vor Mening ganske overflødig, naar man opstiller som Betingelse, at vedkommende i en længere Aarrække skal have været uden for Fattigvæsenet, naar man opstiller, at vedkommende ubemidlede — thi kun om flige er der Tale her — skal i 10 Aar, før Begæringen fremsættes, have holdt sig uden for Fattigvæsenet. Der synes virkelig at være iaare ringe Grund til at undersøge, om han i disse Aar har ført et ødielt og uordentligt Liv; efter vor Mening er det ganske overflødigt ved Siden af de 10 Aar, og det giver Anledning til Undersøgelser. Overvejelser, som ikke blot ere pinagtige, men kunne give Anledning til de aller ubehageligste og mest krænkende Misbrug. Saa komme vi nu til det mest omtvistede Stykke i § 2 — Stykket c. Der gaar da vort første Endringsforslag ud paa at nedsætte de 10 Aar, hvori vedkommende skal have haft fast Ophold her i Landet og have holdt sig uden for Fattigvæsenet, til det, der blev vedtaget her af det høje Ting ved 2den Behandling af Fattigloven, nemlig 5 Aar. Vi have antaget, at det ikke vilde være nogen stor Overvindelse for ærede Medlemmer at vende tilbage til det bedre Standpunkt, de for ganske nylig have staaet paa. Den højt-ærede Justitsminister formanede jo ærede Medlemmer meget mindelig i Gaar til ikke at staa alt for strengt paa gamle Grundfættninger, gamle Standpunkter, naar det er hensigtsmæssigt at forlade dem for at komme nærmere til Ministeren og Landstinget. Det vil heller ikke være for meget for en Gangs Skyld at forandre et forholdsvis meget nyt Standpunkt for at vende tilbage til et ældre, mere friskindet, mere demokratisk Standpunkt, som ærede Medlemmer for ganske nylig have staaet paa. Men naturligtvis, en anden Sag er det jo, hvis ærede Medlemmer umulig kunne forandre, hvad her staaar paa Lovforslaget. Vi hørte jo antydet under 1ste Behandling, at ærede Medlemmer vare saaledes bundne, at der var ikke stort Haab om at komme videre. Det er jo noget, jeg ikke kan vide; men hvad der forundrer mig noget, er, at de ærede Forslagsstillere paa den Maade skyde Skylden paa hverandre, at nogen af dem staaar op og siger: det er ganske vist en Bestemmelse, som jeg ikke synes om, men jeg kan ikke komme fra den, fordi der er andre, der hører til samme Konsortium, som holde paa denne Bestemmelse. Det er en Maade at argumentere paa, som forekommer mig

højt mærkelig. Det vilde vist have forundret ærede Medlemmer, hvis det ærede Medlem for Vejle Amts 2den Valgkreds og jeg havde optraadt paa samme Maade, hvis jeg havde sagt om en Bestemmelse: den er meget daarlig, men jeg kan ikke faa det ærede Medlem for Vejle Amts 2den Valgkreds til at gaa fra den, eller om det ærede Medlem for Vejle Amts 2den Valgkreds havde sagt noget lignende om mig, angaaende en anden Bestemmelse. Jeg tror, det vilde være blevet mødt med en homerisk Latter her i Tinget, om vi paa den Maade havde søgt at skyde os ind under hinanden; men ærede Medlemmer tro, at de kunne gøre det paa den Maade. Jeg mener imidlertid, det lader sig ikke gøre. Naar man er en samlet — jeg vil ikke sige Almue, men Masse eller et andet pænt Ord, maa man tage Konsekvenserne af, at man saaledes er samlet, og naar ærede Medlemmer nu ere blevne Regeringsparti og befinde sig vel derved, hvilket ingen kan fortænke dem i, da de i mange Aar have arbejdet for at blive det — naar ærede Medlemmer ved en vidunderlig Vending have naaet det, som i mange Aar har været dem et attraaerbart Maal, kan jeg godt forstaa, at de befinde sig vel derved, men saa maa man ogsaa tage det sure med det søde. Dermed følger den Konsekvens, at man maa dele Ansvaret med Regeringen og Partiet i det hele, saa paa den Maade tror jeg ikke, ærede Medlemmer kunne nogen Begne ved at skyde Skylden over paa en anden Del af den politiske Forbindelse, hvoraf de udgøre et Led. Altsaa hvis det overhovedet maatte stille sig saaledes, at ærede Medlemmer kun ne vende tilbage til det rigtige, vilde jeg meget ønske, at de ville gøre det. Jeg veed egentlig ikke, hvem der holder i Enden af den Traad, som binder ærede Medlemmer saa fast. Hvis det er den højtærede Indenrigsminister, der har Traaden i sin Haand, vil jeg henstille til ham, om han ikke vil løse ærede Medlemmer og lade dem gaa i al Fald saa vidt, at de vedtage det, som de vedtog ved anden Behandling af Fattigloven. Det var det første Endringsforslag til § 2 c, det, at de nedsætte Tidsgraensen indtil 5 Aar. Vore øvrige Endringsforslag gaa dels ud paa nærmere at begrænse Begrebet Fattighjælp og dels ud paa at udelukke Bestemmelsen om Løsgængerer og Betleri, og den sidste Bestemmelse om den frageparerede eller frakille Kones Afhængighed af den Understøttelse, som hendes tidligere Egtfælle har faaet. Med Hensyn til det sidste, som jeg nu nævnte, have vi den Indvending derimod, at det gaar udenfor den almindelige Lovgivning. Vi